

Brynhild på Brusve

**BRUSVE-
UTSTILLING:**
Brynhild Bye
fra Levanger
viser frem
sine bilder på
Brusve mot
neste helg.

Brynhild Bye er i dag å finne blant Trondheims kunstnere, men trasket sine barnesko mellom trærne oppi Børsåsen i Levanger. Kanskje var det da hennes kjærlighet til trær, dette stillferdige uttrykket for liv, ble født. For trærne er utgangspunktet i bildene hun viser på Brusve når hun åpner utstilling sammen med to av sine kolleger fredag.

Å definere kunst er som å definere kjærlighet, sier Brynhild, kjærlighet er som..... (pause, påfølgende latter).

Ja du skjønner, sånn kan en selvfølgelig gå rundt og kverule, men det er ikke det det handler om. "Jeg skjønner ikke"-argumentet er stort blant folk, men det er ikke så viktig. Folk har sånn behov for å forstå, se noe figurativt de kjenner igjen, de tør ikke slippe seg inn i bildet og oppleve noe som de ikke ser rundt seg vanligvis.

Jeg har jo bestandig malt, men tvilen om valg av yrke har også alltid vært tilstede, særlig i møte med utsagn som "kunsten betyr så lite". Men denne tvilen er vel noe en må gjennom i ei studietid. Det handler vel om å

tro på seg selv og det en gjør. Mamma påvirket meg vel i stor grad, men jeg finner det ikke interessant å spekulere i hva annet jeg kunne gjort. Jeg har jo også hoppet hit og dit og prøvd mye, mange yrker, og det er verdifulle erfaringer å ha med seg, det gir referanser til omverdenen.

Det er viktig å distansere seg til det en gjør, og det er alltid vanskelig å være midt i prosessen, ting må tygges på, gis tid, så jeg gleder meg til å sitte på Brusve under utstillingen og møte folk. En skal ikke være så bråsikker på ting, men innse at en forandrer seg og har lov til det. En må tørre å bevege seg inn på ting en ikke har svar på, føre en dialog med publikum. Det krever tid, men ekte respons er det beste som fins. Å gå på kunstutstilling er noe som må læres, som å lytte til en del musikk, og det er viktig. Kanskje er det lettere for noen å komme inn i bildet hvis de får en start, kanskje ved å snakke med kunstneren.

Maleriet er det mediet som har lengst tradisjon, og det er jo gjort så mye fint!!

Det krever kanskje respekt og respektløshet samtidig for å komme videre. Folk tror jo det er bare å sette to streker på et lerret og kalle det kunst, men det er jo hardt arbeid. Det fins ingen utkanter i verden lenger, man kan se reproduksjoner overalt, men å se en original, kan virkelig gi en overraskelse.

Jeg jobber svart/hvitt for tiden. Ved måtehold kan rikdom oppstå, det er ikke noe prangende fargeprakt som slår imot deg, men spekteret av svart og hvitt. Når du minimaliserer, eller maksimaliserer temaet kan det føre deg videre. Det vises så godt når du ikke vet hva du vil med et bilde, det handler om tilstedeværelse.

Det løsnest noe i vinter, jeg har kommet videre, jeg har fått eget atelier der jeg får stå i fred. Mens du studerer står du i kø og maler i flokk, ro og fred gav meg noe nytt, jeg er på starten nå, men det stopper jo aldri.

Jeg jobber med foto og trær. Trær kan jo symbolisere vekst og sånne ting, men det er heller ikke så viktig. Det er mere noe nordisk jeg jakter, der lyset har tradisjoner, ja jeg leter etter noe

norsk. Naturen er noe stadig tilbakevendende, men ikke nødvendigvis det romantiske i den, også redselen for å fryse ihjel på fjellet. Og så er ingen trær like, - de fascinerer meg.

I vinter har bildene blitt veldig organiske i formene, jeg har tatt ut greiner og kvister og satt dem sammen, prøvd å lage bilder som "krafser litt". De aller siste bildene mine ble nonfigurative, og det gleder jeg meg til å fortsette med.

Det tar tid å lage bildene, og jeg henger meg lett opp i fotoer jeg synes er bra, og vil bevare dem mest mulig, men samtidig vil jeg alltid bakenfor bildet, jeg plukker dem fra hverandre, overfører dem til lerret og maler oppå. De bildene som jeg selv har vært fornøyd med og de bildene som folk gir respons på, er bilder som plutselig bare var der, når underbevisstheten fikk kjøre sin prosess. I den situasjonen er det viktig å greie å stoppe og la bildet være som det er, så det ikke ødelegges.

Av Siri Ingul